

KOMMENTÁROK LUKÁCS EVANGÉLIUMÁHOZ

Részlet „A Szentírás a szellemtudomány fényében” c. műből. Emil Bock német nyelvű Evangéliumát oroszra fordította, és a kommentárokat összeállította: Gennadij Bondarev

A mű eredeti címe:

СВЯЩЕННОЕ ПИСАНИЕ в свете духовной науки

КОММЕНТАРИИ К ЕВАНГЕЛИЮ ОТ ЛУКИ

Lukács evangélista Pál apostol tanítványa volt. (GA112, 1909. 07. 06.)

Míg a János-evangéliumnak ahhoz, hogy hasson a lélekre, magas fokú előkészületre van szüksége, addig a Lukács-evangéliumról elmondható, hogy nincs olyan lélek, amely annyira fejletlen, annyira éretlen lenne, hogy képtelen lenne engedni mindannak a melegségnek, ami belőle árad. Ez a tanítások, vigasztalások könyve mindenki számára, egészen a gyermeki lélekig. Mindaz, ami az emberi lélekben a korai gyerekkortól a legérettebb korig gyermeki maradt, mindig vonzódott a Lukács-evangéliumhoz. A művészetben sok témát éppen ebből az örök könyvből merítettek. A könyv imaginatív tudatból íródott. Aki hagyja, hogy hasson rá Lukács Evangéliuma, az azt találja, hogy az a kezdetétől a végéig a szeretet, együttérzés, egyszerűség, sőt bizonyos fokig a gyermekség princípiumába merül. (GA114, 1909. 09. 16.)

A buddhista részvétet akar a szó legmagasabb értelmében; aki a Lukács-evangélium szellemében él, az tevékeny szeretetet fejleszt. A buddhista a betegséggel, fájdalommal együttérez; a Lukács-evangéliumban viszont azzal a követelménnyel találkozik az ember, hogy minden erejével a megváltáson (gyógyuláson) dolgozzon. Megérteni mindent, ami az emberi lelket élteni – a buddhizmusban ezt találja meg az ember; nem ítélni, többet tenni, mint amit neked tesznek – Lukács Evangéliumából ez a különleges követelmény fakad. Többet adni, mint amennyit kapunk! A szeretetet cselekedetbe fordítani – ez emel fel bennünket Lukács Evangéliumában; ugyanakkor a tiszta, valódi buddhizmus születik benne újjá. (GA114, 1909. 09. 17.)

Lk 1,2 A „szemtanúk” (Selbstsehern) szó azokat jelöli, akik imaginatív látással rendelkeznek, a „szolgák” – azokat, akik számára inspiratív tapasztalatok állnak rendelkezésre. (GA114, 1909. 09. 15).

Az emberi megismerés azon a szinten felül, ahol értelmet, gondolkodást és fogalmakat használ, még három magasabb szintre tud emelkedni. Ezek közül az elsőt imaginatívnak hívjuk. „A Szellemtudományban imaginatív megismerés alatt olyan megismerést értünk, amely a lélek érzékfeletti állapotában érhető el. Ebben az állapotban olyan szellemi tények és lények észlelhetők, amelyek a külső érzékek számára nem elérhetők... az imaginatív valami olyat jelent, ami más értelemben valós, mint a külső érzékszervek számára adott tények és lények. Nem az imaginatív tapasztalásokat betöltő elképzelések tartalma a lényeges, hanem azok a lelki képességek, amelyek ezeknek a tapasztalatoknak a folyamatában növekednek. (GA13, Megismerés c. fejezet)

Imaginatív tudatban a képzetek(??Жизнь представлений) világa nem vész el, de azok a tudattól elkülönülten, a lélek tudat alatti szféráiban léteznek, ahol a szellemi érzékszervek ismét megtalálják őket. A lélek ezeket élőként – imaginatív módon éri el. (GA21, 1.fejezet)

Az imagináció a lélek ereje, ami a gondolatok ereje és az akarat ereje között áll. (GA119, 1910. 03. 26.) Amikor az ember meditáción és koncentráción keresztül erősíti a gondolkodási életét, hogy az annyira élővé és intenzívvé válik, mint amilyen általában csak magát

érzéki benyomásoknak átadó lelki élet szokott lenni, akkor az ember imaginatív megismerési tudatra jut. (GA79, 120.o.) Az imaginatív világban az embernek minden úgy beszél, mintha az közvetlenül értelmes lenne, míg a fizikai világban az értelem csak bizonyos úton, a fizikai testiségen keresztül tárja fel magát. (GA12, 2.fej.) A tényszerűnek az érzékelése – az imagináció számára az igazság erényének alapja. (GA62, 432.o.)

A magasabb megismerés egy másik fokozata – az inspiratív. Erről triviális értelemben gyakran úgy beszélnek, mint homályos megérzésről. De az inspiráció világa még magasabban áll, mint az imaginatív. Imagináció útján érzékelni lehet egyik folyamatnak egy másikba való átalakulását, inspiráció útján meg lehet ismerni maguknak az átalakuláson keresztülmenő lények belső tulajdonságait. Imagináción keresztül megismerjük a lények lelki megjelenéseit; inspiráción keresztül bejutunk a lelki belső mélységükbe. Szellemi lények sokaságát és az egymáshoz való viszonyukat ismerjük meg. Az ember logikusan általában a múlton gondolkodik; az imagináció a jelenre, az inspiráció – a jövőre vonatkozik. (GA205, 1921. 07. 15.)

Ha az ember elő akarja magát készíteni az inspirációra, akkor belsőleg odáig fejlesztenie kell magát, hogy az önmagáról való lemondás jellemezze akkor is, amikor kívülről erre semmi sem készíti. Meg kell tanulnia belülről alkotni, de úgy, hogy az „énje” a legkisebb mértékben se játsszon eközben önhatalmú szerepet. (GA12, 3.fej.) Az inspiratív világ egydimenziós, az inspiratív módon megtapasztalt érzéki világ egésze pedig valami olyasmi, mint egy beszéd, amit az ember a szellemi világokban tapasztaltakra használ (GA84, 170.o.)

Végezetül az intuitív megismerési tudat lehetővé teszi számunkra, hogy közelítsünk a szellemi világ lényeihez, általa nemcsak az mutatkozik meg nekünk, ami ezeknek a lényeknek köszönhetően végbemegy (ezt az inspiráció nyújtja), hanem a lényeknek maga a „belseje” is. (GA12, „Álom ...” c. fejezet)

Az inspiráció bizonyos értelemben csak a szellemi-lelki megnyilatkozása. A belső lényiség akkor nyilatkozik meg, amikor az ember önmagát teljes átadásban beleárasztja abba, amivel inspirálódik. Akkor szeretettel megtelve az intuíció belsejében tartózkodik. (GA303, 1921. 12. 27.)

A János-Evangéliumnak inspiratív-intuitív tudat adja az alapját. Az írója birtokolta a belső Szót, a Logoszt. Ezért ennek az Evangéliumnak a képei (az imaginációk) kissé ködösek, homályosak. (GA114, 1909. 09. 15.)

Az intuíciók világán túl van a szellemi világ még magasabb régiója, ahol szellemi okok alapján szövik a világ tervét. (GA13, „A szellemi világ magasabb régiói” c. fejezet)

Lk 1,20 Gábiel az arkangyalok hierarchiájához tartozik. Az Evangéliumban az Angyal szó abban értelemben szerepel, amit az „Istenek hírnöke”-ként lehet fordítani; Gábiel lép fel hírnökként.

Az arkangyalok a világ fejlődésében különböző feladatokat végeznek. Így például Mihály erői aktívan vesznek részt az ember karmájában; Rafael mély kapcsolatban áll a gyógyítóerőkkel. Gábiel vezeti a szüléseket, az örökösödési erőket. Ezért nem véletlen, hogy éppen ő jelenik meg az Angyali Üdvözlésben. A keresztény ünnepek éves körforgásában Gábielhez tartozik a Karácsony.

A történelemben az arkangyalok a fejlődés irányítói mintegy 300 éves szakaszokban. Ily módon egy kultúrkorszakban a 7 arkangyal régensége váltakozik. Gábiel utolsó vezetése 1879-ben ért véget. A kultúra, a szociális, szellemi élet minden alapjelensége sokkal mélyebben megérthető, ha számításba vesszük az azt a korszakot irányító arkangyalt.

A kultúrák fejlődését vezető arkangyalok neve ismert. A hét vezető arkangyal, aki a hét bolygószférához tartozik:

Michael – a Naphoz

Rafael – a Merkúrhoz
Orifiel – a Szaturnuszhoz
Samael – a Marshoz
Anael – a Vénuszhoz
Gábiel – a Holdhoz
Zahariel – a Jupiterhez
(GA240, 1924. 07. 24.)

További arkangyalok a népek szellemei. Speciális arkangyal vezet harcot a modern városok károsító hatásával.

Lk 1,35 A János-Evangéliumban sehol sem szerepel, hogy Jézus anyját Máriának hívják ... hanem csak ez: Jézus anyja. A kánai menyegzőről szóló fejezetben ez áll: „és ott volt Jézus anyja”, később ez: „Az anyja pedig azt mondta a szolgálknak”. Sehol sincsen Mária neve... Az Evangéliumok megfelelő megértése érdekében fel kell tennünk a kérdést: Ki Jézus Anyja? Ez a János-evangélium legnagyobb kérdése: Ki Jézus Apja? Ki Jézus Anyja?

Ki az Ő Apja? Fel lehet-e egyáltalán tenni egy ilyen kérdést? Nemcsak a János-Evangélium, hanem a Lukács-Evangélium (1,35) szellemébe is meg lehet ezt kérdezni. Hiszen különös értetlenségről tanúskodik, ha nem látjuk, ami az angyali Üdvözetben elhangzik: „A Szent Szellem száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.”

Maga a Lukács-evangélium arra utal, hogy Jézus Atyja – a Szent Szellem. (GA103, 1908. 05. 29)

Lk 1,39-40 Az ami Lukács Evangéliumának Jézusában lelki lényként, Keresztelő Jánosban pedig „én”-ként élt, kezdettől fogva belső kapcsolatban állt egymással. A fogantatás utáni harmadik héten az „én” összekapcsolódik az embrióval, de belső mozgatóerővé a születés előtti hónapokban válik. János „énje” Jézus lelkével áll kapcsolatban, és most Jézus anyja Erzsébethez, János anyjához megy, és az, amit általában a saját „én” hoz mozgásba, itt egy másik test gyümölcse teszi: „megmozdult a magzat a méhében”. (GA114, 1909. 09. 19.)

Lk 2,9 Máté a szubjektív módon ábrázolja a látókat– a mágusokat; Lukács objektíven módon ábrázolja a látottakat – az angyalokat, pásztorokat (D16, 12.o.)

Lk 3,7-14 Keresztelő János feltárja elhívásának tartalmát. Azt mondja, hogy szeretetet és együttérzést nemcsak a vérrokonok irányába kell nyilvánítani, hanem az összes ember felé. Szociális igazságosságra is felszólít, ami az ősi Palesztina világának, sőt a görög-római világ egészének is új volt. Hogy meggyőződjünk erről, elegendő csak magunk elé képzelni Jánosnak Agamemnon vagy Odüsszeusz felé irányított szavait. A mi világunk az akkoritól abban különbözik, hogy ha most nem is követik János felhívását, de azért senki számára sem marad titokban, hogy mi a bűn és a büntett. De ezzel együtt az a felhívás, hogy változtassuk meg a világ észlelésének és megértésének módját, tartalmaz egy olyan részt, amely korunkban is érthetetlen. Ennek magyarázatát Rudolf Steiner „A filozófia szabadsága” c. könyvében és más, Goethe természettudományos műveinek analizálásának szentelt más műveinek sorában adta. Ezekben arról van szó, hogyan kell a megismerés veszélyes krízisét elhárítani, ami a relativizmus, agnoszticizmus, pozitívizmus fölényéből ered, amiből a kultúra krízise és minden növekvő szociális katasztrófa

származik. A külső tudománynak, amely tagadja az érzékfeletti észleleteket és alábecsüli az emberi megismerés szerepét és lehetőségeit, a Szellemtudomány útjain kell megújulnia. Az emberi civilizációnak minden fontos jelenségében kereszténnyé kell válnia.

Jézus születésének titka

Lk 3,22 és a fejezet végéig. Most Krisztus Jézus emberré válásának egyik legjelentősebb titkához érünk. A bevezetésben már beszéltünk arról, hogy azt, hogy miért van az Evangéliumokban a názáreti Jézusnak két családfája, az egész keresztény világban csak az antropozófia képes megmagyarázni. Rudolf Steiner tárta fel számunkra ezt a titkot, és emellett megdöbbentő ismereteket adott Krisztus emberré válása előtti tevékenységéről.

A szellemtudomány képes megérteni, hogyan élt Krisztus Jézusban. És lényegében mondhatni, hogy a szellemtudományos tanításban éppen az a pont a legfontosabb, amelyben kidolgozható annak a megértése, hogyan tudott Krisztus kerülő úton, a két Jézuson keresztül, (földi) Lénnyé válni... Ez valóban bonyolult, nem egyszerű, de lehetséges megérteni. (GA164, 1917. 05. 19.)

A két Jézus titkát egyes emberek már az elmúlt századokban is ismerték, erről művészeti alkotások tanúskodnak. Számos olyan kép, szobor, mozaik létezik, amely ezt a titkot ábrázolja. Az apokrif, úgynevezett Egyiptomi Evangéliumban, amit nagyon eretneknek tartottak, ez szerepel: „gyógyulás a világban akkor lesz, amikor a Kettő Eggyé válik, és a Külső mintha belsővé válna”. Itt a két Jézus gyermek titkáról esik szó. (GA123, 1910. 09. 06.) Ezt a titkot Máté és Lukács evangélista is ismerte. Tudták, hogy Palesztinában két házaspár élt. Ebben is, abban is a férj József, a feleség Mária. De az egyik család Dávid salamoni vonalából származott, azaz a királyi vonalból, a másik – az, amelyik Názáretben élt – Dávid nátháni vonalából (Dávidnak két fia volt, Salamon és Náthán), azaz a papi vonalból. Az első vonalat Máté evangéliuma írja le, a másodikat Lukács evangéliuma. (GA114, 1909. 09. 18.). A két fiú néhány hónap eltéréssel született. (GA114, 1909. 09. 19.)

Amikor a salamoni szülőpár (Máté evangéliuma) Egyiptomból visszatért, Názáretben telepedett le, ahol további gyerekeik születtek. (Mk 6,3). Ugyanott élt a nátháni vonal Jézusa a szüleivel. (GA114, 1909. 09. 19)

Honnan jöttek Jézus testébe hatalmas életerők – kérdezi Rudolf Steiner. Az emberiség nagy Misztériumközpontjából, melyet az ősi Atlantisz nagy beavatottja vezetett, aki az árják áramlatát a katasztrófa idején keletre vezette – Manu*. Abba a gyermekbe, aki Lukács Evangéliumának Máriájától és Józsefétől született, hatalmas individuális erőket vittek, melyeket a misztériumok hatalmas központjában, a nagy Nap-orákulumban dédelgettek. Ebbe a gyermekbe belevitték mindazt a jót, amivel azok a személyiségek rendelkeztek, akikről akkor tudhatunk, ha messzire visszatérünk, ahhoz a kiinduló emberpárhoz, amelyik a Földön a legnehezebb időkben tudott megtestesülni, a Holdnak a Földből való kiválása előtt. Ez a pár – Ádám és Éva – nem tudta elkerülni Lucifernek az asztrálestre való hatását., és ennek eredményeképpen nem tudta az utódainak átadni az erejét a véren keresztül. Ádám és Éva élvezték a jó és a rossz tudásának fáját, és elveszítették az élet fája élvezetének lehetőségét, azaz nem tudták az utódaiknak az étertestük erejét átadni. De bizonyos erők összessége, mellyel Ádám rendelkezett, a bűnbeesés után tiszta maradt, és az emberiség Központjának ölén megőrződött. Ez volt, úgymond, Ádám lelke, mely érintetlen az emberi büntől, nem részese a bűnbeesésnek. Ádám individualitásának ezek az őserői megőrződtek azután is, hogy az időleges „én” beleoltódott Máriának és Józsefnek a gyermekébe. Így Jézus az ősapa, az emberi „ősi Ádám” erőivel rendelkezett, s „új Ádámmá” vált. (ld. Pál Első levele a korinthusiakhoz (15,45); a Lukács evangélium szerzője Pál apostol tanítványa volt). Ezért Lukács evangéliuma Jézus származását Ádámit, „Isten fiáig” vezeti vissza. (GA114, 1909. 09. 18.)

* A keresztényeknek mégis ismerniük és tisztelniük kell Krisztus nagy jótevőit és szolgálóit, akik a kereszténység-ellenes erők erőfeszítéseinek következtében feledésbe merültek.

A lemúriai korban a Formaszellemek (Elohák) szubsztanciájának egy része mintegy belép az emberi inkarnációkba, az ember „én” kialakítására.

De amikor az ember azokban az időkben az újramegtestesülésbe belép, akkor abból, aminek emberré kellett válnia... vissza lett tartva egyfajta „én”-szubsztancia, és nem lett belevezetve a megtestesülés folyamatába. Ezt a szubsztanciát egy Misztériumközpontban őrizték (Kis-Ázsiában), és a nátháni vonal Jézusának adták. Ezt a szubsztanciát egyáltalán nem érintette a luciferi (paradicsomi) megkísértés. (GA131, 1911. 10. 12.)

Aki Istenen keresztül gyógyít – az a nátháni Jézus-gyermek, az, aki Istentől adottan gyógyító, az Jehosua-Jézus. (GA149, 1913. 12. 30.)

A lélekvilágban Ádám lánytestvéreként létező büntelen léleknek (Rudolf Steiner nátháninak nevezi) akkor kellett először megtestesülnie, amikor az (atavisztikus) tisztánlátás leküzdése vált szükségessé a 4.-ből az 5. (Atlantisz utáni) gyökérfajba átlépés során. Akkor mintegy feltételesen megtestesült, hogy jelet adjon magáról abban a korban, amikor elhalványult a tisztánlátás. Ádámnak ez a lánytestvéri lelke Krisnában testesült meg, ahol külsőleg látható módon tudott megjelenni, azután pedig, másodjára, a Lukács evangélium gyermekében. (GA142, 1913. 01. 01)

A másik lényeges szellemi impulzus, amely a nátháni Jézus-gyermekben kifejeződött, a buddhizmustól jön. Mindenekelőtt most arról kell beszélni, hogy az udvarban, ahol Gautama született, volt egy bölcs, a neve Asita. Ő megjósolta, hogy a gyermek nem az apja birodalmát fogja vezetni, hanem Buddhává válik. Ezután keseregni kezdett, hogy túl öreg, és nem látja meg azt az időt, amikor Bodhiszattva Buddhaként fog a Földön járni. Ez az Asita a következő megtestesülésében Simeon volt, akiről a Lukács evangélium beszél. És ő ezt mondhatta magának: az, akit a múltban nem láthattál, most meglátod, a te Megmentődöt, megvilágosodottként, e fölött a gyermek felett lebegőként. (GA114, 1909. 09. 16.)

A Lukács evangéliumban a Pásztorok előtt megjelent egy Angyal, azután pedig „mennyei seregek”. Ez a „megvilágosodott Buddha” volt. A nátháni vonal Jézusának születésétől kezdve az volt a sorsa, hogy annak a Buddhának a fényével és erejével legyen betöltve, aki szellemi magasságokba emelkedett. (GA114, 1909. 09. 16.)

A formának, amit az individualitás akkor ölt magára, amikor már nem kell a fizikai síkra lejönnie, Nirmanakaja a neve. Ez nem egy zárt test, hanem erők, amik különös lényé, lényrendszeré válnak, amik a megfelelő individualitás Énjével egyesültek, ahhoz hasonlóan, ahogy bennünk egyesülnek a gondolkodási, érzelmi és akarati képességek. Lukács evangélista tudta, hogy Buddha Nirmanakaja-ja a Jézus gyermekbe merült, és ezt fejezte ki abban, hogy az Angyalok megjelentek a pásztoroknak. (GA117, 1909. 10. 11.)

Lukács evangélista pásztorai Buddhát az erőiben látták. De ő nem egyedül volt. Mindenki a korábbi Bodhiszattvák közül elküldte hozzá a maga részét. Csak Buddha része volt a legnagyobb, és mint angyali aura volt látható. (GA118, 1910. 04. 13.) Ezen kívül: magából az evangéliumból tudjuk, hogy Keresztelő (Szent János) Illés újramegtestesülése (Mt 17,10-13). De Illésnél az „én” csak részlegesen volt benne a testben, nagyobb részben pedig – a szellemben. Valami hasonló volt a Keresztelővel is. Buddha Nirmanakaja-ja, ami a földi és beárnyékkolt nátháni Jézushoz képest a „másik oldalon” volt, most kívülről hatott Keresztelő János „én”-jének erejében is, hasonlóan mint ahogy a szellemi erők Illésre korábban hatottak. Keresztelő János prédikációja mindenekelőtt Buddha prédikációjának feltámadása volt. (GA114, 1909. 09. 20.)

Külön „én”-je, mint amilyenek az a lemúriai korban született meg az emberekből, a nátháni Jézusnak nem volt... 3 olyan szent teste volt, amilyenek azok a bűnbeesés előtt voltak: fizikai, éter és asztrál..., az „én” később csatlakozott hozzá Zarathusztrán keresztül. (GA117, 1909. 11. 04.)

Erről Máté evangéliuma beszél, amiben a salamoni vonal Jézusának családfája annak a testnek a bonyolult előkészítésére mutat rá, amiben a második (ó-indiai utáni) óperzsa kultúra nagy beavatottjának, Zarathusztrának az „énje” testesült meg. Rudolf Steinernél ezt olvassuk: ha 42 nemzedéket visszamegyünk, akkor az öröklődés teljes átalakítása következik be, és ott ez (öröklődés) már egyáltalán nincsen, ott valami teljesen új keletkezik a fizikai és étertest vonatkozásában. Ez a kezdete a szellemi szférából történő lejövetelnek. Azért volt szükség erre a 42 nemzedékre, hogy előkészítsék azt a testet, amelybe Zarathusztra testesült meg (a saját „Énjével”), mint a Máté-evangélium Jézusa. (GA123, 1910. 09. 05.)

A salamoni vonal Jézusának az volt a feladata, hogy elhozza az emberiségnek azt, amire egy érett lélek képes ... Zarathusztra „Énje” ebben a gyermekben testesült meg. (GA114, 1909. 09. 18.) Időszámításunk előtt 600 évvel Kelet mágusai együtt voltak azzal az individualitással, aki azután a Máté evangélium Jézusaként testesült meg. És maga Zarathusztra vezette a mágusokat a születési helyre; azok követték a nyomait. Mivel ez volt Zarathusztra úgymond jele: a mágusokat Palesztinába vezető csillag, ami utat mutatott nekik Keletről, a káldeai Misztériumokból Palesztinába, ahol Zarathusztra az új megtestesüléséhez érkezett. (GA123, 1910. 09. 06.) Íme, úgy tűnik, megvan, honnan kerültek ezek a rejtélyes „mágusok” az Evangéliumba. De később más is érthetővé válik számunkra. Zarathusztra, ugyanúgy mint Ábrahám, a káldeai Ur-ból származott. Onnan figyelik a mágusok az ő csillagát, amely Ábrahám útján megy Betlehembe, ahol Zarathusztra a Jézus-gyermekbe testesül. Azután menekülnek Egyiptomba, és ezzel megisméltődik az, ami a századok során az egész néppel történt. (GA117, 1909. 11. 09.)

Amikor a salamoni gyermek családja visszatér Egyiptomból, Názáretben telepszik le, ahogy ez a Máté-evangéliumban meg van írva. Lukács Evangéliuma egy másik családról beszél, amely mindig Názáretben élt, és amelyben a nátháni vonal Jézus-gyermeké született. Így került a két család egy városba.

Egyszer a 12 éves Jézust a szülei a templomban találták, miközben tanított. Itt a Jézus-fíúval a következő történt: az az „én”, amelyik mint Zarathusztra „Énje” a Dávidtól származó salamoni vonal gyermekében élt..., elhagyta a testét, és átment a nátháni Jézus-gyermekbe, és ennek köszönhetően az erősen megváltozott. A szülők nem ismerték meg, és nem értették a szavait, hiszen most már Zarathusztra „Én”-je beszélt belőle. Ez volt az a pillanat, amikor Zarathusztra „Énje” egyesült a nátháni Jézussal. És ezt a megváltozott gyermeket, akit nem értettek, a szülei hazavezették. Ezt követően hamarosan meghalt ennek a Jézus gyermeknek az anyja, és ő árvává vált... és a másik (salamoni) fiú nem tudott tovább élni, elveszítve Zarathusztra „Én”-jét*. A salamoni vonal Józsefje még korábban meghalt, és a nátháni József a salamoni Jézus anyját a gyerekekkel házába vette, így Zarathusztra ismét a saját anyjával élt, de az apa más volt. (GA114, 1909. 09. 19.)

* Ezt a titkot ábrázolta képén Rocco Fiorentino

A nátháni Jézus-gyermeknek nem voltak vér szerinti fiú- és lánytestvérei, csak fogadottak (a második anyától), a salamoni Jézus-gyermek testvérei. A két család egybeolvadt, amely attól kezdve a Názáret nevet viselő városkában élt, ezért most már amikor arról a nátháni Jézus fiúról beszélünk, akiben Zarathusztra „Én”-je élt, ezt a kifejezést használjuk: názáreti Jézus. (GA148, 1913. 12. 17.)

Az, ami a nátháni Jézus anyjában halhatatlan, ismét leszállt, és azt az anyát, akit a nátháni József házába fogadott, ismét fiatallá tette. (GA114, 1909. 09. 19.)

Abban a pillanatban, amikor a Jordán folyónál megtörtént a megkeresztelés, Jézus anyja szintén megérezte a saját átalakulásának mintegy befejeződését. Úgy érezte – ekkor 45-46 éves volt – mintha annak át lenne hatva annak az anyának a lelkével, aki a Jézus-fiú anyja volt ... aki meghalt. (GA148, 1913. 10. 05.) És végül Jézus megkeresztelkedése pillanatában Jézus „Énje” kivált a fizikaiságból. És akkor a nátháni Jézus testébe érkezett az a magas Lény, amit Krisztus Lényének nevezünk. Őt Isten nemzi a nátháni Jézus testében: "Ez az én szerelmes fiam, ma nemzettem őt".

(GA114, 1909. 09. 21.)

Ily módon, a legérettebb emberi „Én”, amivel a nagy beavatott rendelkezett, az óperzsa kultúra ápolója, Zarathusztra, aki a nátháni Jézusban élt 12 éves korától 30 éves koráig, a keresztlő pillanatában feláldozta magát, elhagyta Jézus testét, hogy abba a legnagyobb, az Isteni Én, Krisztus tudjon belemenni. Éppen a Jordánnál születik meg Krisztus a názáreti Jézus testében, hiszen ez a leghatalmasabb dolog – Istennek a földi ember tökéletlen testében megtestesülnie. Éppen ezért volt szükség erre a bonyolult előkészületre, hogy megalkossa a legtökéletesebbet, amire az emberiség képes. Az egyik gnosztikus evangéliumban leírják, ami a Jordán-keresztlőnél hangzott el: "Ez az én szerelmes fiam, ma nemzettem őt".

Végül, nem kell-e az összes bizonytalanságnak megszűnnie a megvizsgált kérdés kapcsán, annak a tudatos elolvasása után, amit maga Krisztus mond az Írás ó-zsidó tanítóinak Lukács Evangéliumában:

„Monda pedig nékik: Mi módon mondják, hogy a Krisztus Dávidnak fia?

Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében:

Monda az élet Ura az én Uramnak, ülj az én jobbkezem felől,

Míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá számolyul.

Dávid azért Urának mondja őt, mi módon fia tehát néki?”(Lk 20,41-44)

A názáreti Jézus bonyolult sorsáról két Evangélium beszél. Ő egyidejűleg Dávid fia és Isten fia – mint nátháni Lélek. Ezzel a lélekkel egyesül a Jordán-keresztlőnél Krisztus.

Teljes joggal ünnepeljük Krisztus Születését (az orosz Рождество szó egyidejűleg jelenti a Karácsonyt és a Születést; ford. megj.) a december 24-ről 25-re* virradó éjjel, éppen azért, mert akkor születik a nátháni vonal Jézus gyermeke – az emberiségnek a paradicsomi bűnbeeséstől megóvott, büntelen lelke. Vele a szellemi világokban az ember megteremtésétől kezdve összekapcsolódott Krisztus. Benne, lényegében, Krisztus emberré válása még azelőtt végbement, hogy Ádám a tudás fájának gyümölcsébe harapott. A későbbiekben Krisztus ebben a lélekben, még a Földre érkezése előtt, háromszor segített az emberiségnek a fejlődés legválságosabb pillanatait legyőzni.

*Nem szabad azt gondolni, hogy ez valamiféle katolikus vagy protestáns Karácsony. A Karácsonyt tisztán kozmikus viszonyok idézik elő. A téli napfordulón, amikor a legrövidebb a nappal, akkor születik Krisztus Jézus, és ettől a pillanattól kezdve az év során a fény legyőzi a sötétséget, az éjszaka rövidebbé válik A Nap észak felé indul. A tavaszi nap-éj egyenlőség után a teliholdat követő első vasárnapon a kozmosz formázza meg a Húsvét ünnepét. A pravoszláv egyház a régi naptár szerint ünnepli ezeket az ünnepeket, amely 12 nappal elmarad a kozmikus időtől. Egész sor oka van annak, hogy az egyház elutasítja a kiigazítást: Az egyik: félelem a szétszakadástól. De komolyabb ok láthatólag az, hogy az orosz ember jellemében a lelki elem a szellemi felett helyezkedik el. Neki mintha nem lenne elegendő a tisztán kozmikus parancsolat. Azok kiegészítéséhez a saját érzéseinek tanúságára is szüksége van. Ezért a Karácsonnyal január 6-ig vár, amikor a Nap győzelme a földi sötétség felett már fizikailag is érzékelhető. A Húsvétal a természet érzékelhető ébredéséig vár. Ugyanakkor előbb vagy utóbb mégis el kell fogadni, amit maga Isten mond.

Karácsonykor valójában az Isten emberré válásának utolsó előtti aktusa ment végbe, a Keresztlőnél – az utolsó. Jézus Krisztusnak a háromtagú testet teljes mértékben birtokolnia csak az utolsó éjjel sikerült, a Gecsemáné-kertben.

Ezek a legnagyobb Isten megtestesülésének hatalmas titkai, melyeket a mi időnk nagy keresztény beavatottja, Rudolf Steiner el tudott olvasni a világ fejlődésének az örök szellemi krónikájában – az Akasha-krónikában. Ne is beszéljünk arról, milyen nehéz ezeket az igazságokat az egyházi Kereszténységnek elfogadnia. De még valamennyi idő eltelik – és az egész emberiség magáévá teszi ezeket. Ebben a kommentárban csak néhány kulcsfontosságú momentumot említettünk Krisztus Jézus születésének Misztériumából. Ahhoz, hogy alaposan megértsük, meg kell ismernünk Rudolf Steiner előadás-ciklusainak egész sorát. Az egyik ezt a nevet viseli: „Ötödik Evangélium”,

hat másik a négy Evangélium magyarázatának van szentelve, és vannak még más krisztológiai ciklusok is.

Hogy a két Jézus-gyermek születésének titkait felfedjük, különös jelentősége van annak kapcsán, ahogy a katolikus világban ijesztően eltorzították az Istenanya (Madonna) alakját és lényegét. Két pápai körlevéllel kötelezően bevezették annak a hitét (amiről az apostolok nem tanúskodtak!), hogy: 1) az Istenanya fogantatása is szűzi volt; 2) halála után az égre fizikai (materiális) testben jutott.

A modern teológusok azt a verziót terjesztik, hogy Krisztusnak nem voltak fiútestvérei sem, hogy az evangéliumban mintegy annak nevezett fiútestvérek vannak. Így nivellálódik, semmisítődik meg az emberi aspektus az Isten emberré válásának Misztériumában, és ezzel gyengül az Ő szerepe az emberiség megmentésében. Szintén megszakad a Szent Szellem Kereszténységének további fejlődési útja is, amit maga Krisztus által hirdetett meg.

Az Istenember születésének titkait az Antropozófia feltárta, de ez semmilyen módon sem csökkenti az Istenanya nagy dicsőségét, hanem csak teljesen nyilvánvalóvá teszi. No, és mindezeket túl, Isten megtestesülésének Misztériuma egy olyan tény, amelyet csak meg kell értenünk, és nem szabad olyan egyházi-politikai szándékokkal eltorzítani, melyek az embert felszabadítás helyett szolgálva teszik.

A két Jézus-gyermek témája a képzőművészetben

Csak egy pár példát vizsgálunk meg, melyek alátámasztják, hogy a múltban a két Jézus-gyermek létezésének titka az emberek elég széles köre számára ismert volt, akiknek láthatólag ilyen-olyan kapcsolata volt az ezoterikus Kereszténységhez. Ez a Kereszténység nem szakította meg a kapcsolatot a Misztérium titkaival az évszázadok folyamán, és önmaga volt a Misztérium. Tulajdonképpen még Krisztus Jézus eljövetele előtt a Messiást úgymond két aspektusból várták, amiről a kumráni kéziratok tanúskodnak: mint Messiás-Papot (a nátháni vonalon; „Áron háza”) és Messiás-Királyt (Salamon király vonalán, mint „Izrael felkentjét”).

Ismeretlen mester. Két Mária? Nemzeti Múzeum. Nürnberg

Az olvasó figyelmébe ajánlott képek közül az elsőt Nürnberg nemzeti múzeumában őrzik. Készítője ismeretlen. A rajta ábrázoltaknak egyik esetben ezt az elnevezést adták: „Mária és Erzsébet a Jézus és János gyermekekkel”; más esetben: „Mária és Erzsébet rokkával”. Teljesen nyilvánvaló, hogy a képhez egyik elnevezés sem illik.

A képen arany alapon két női alakot látunk, a bal oldali – kék ruhában, a jobb oldali – fényvel áthatott pirosban. A bal oldali fején egy nagy aranykorona. A korona ikonfestési stílusban van ábrázolva – kétdimenziósan, és mintegy egybeolvad az aurával, amiből arra lehet következtetni, hogy a művész ennek segítségével nem valami érzéki-valóságosra, hanem valami lényegire – a királyi méltóságra akart rámutatni. Előttünk kétségtelenül a Salamon király vonalából származó Mária áll, akiről Máté evangéliuma ad hírt. Lábainál – a salamoni Jézus-gyermek, akiben a hatalmas beavatott Zarathusztra individualitása testesült meg. Ezért is jöttek imádni Őt Zarathusztra tanításának követői – a keleti mágus-királyok.

A képen a másik gyermek Keresztelő János semmiképpen sem lehet, mivel semmi olyan jellemző tulajdonság nem szerepel, amit a festészetben hozzá társítanak: kereszt, bárány, báránybőr, a gesztus, amivel mindig Jézusra mutat. Mindkét gyermek a jobb oldali nő felé fordul – a papi, nátháni vonalhoz tartozó Mária felé, akiről Lukács Evangéliuma ad hírt. És itt érthető, hogy miért húzza alá különösen a fiatalságát – ez az örökké fiatal Istenanya, hiszen ő Szófia (Erzsébet köztudomásúan idős korában szült). Az ő fején nincsen korona, de a feje körül az aura sugárzóan ragyog (ilyen a sugarak a másik Mária aurájában nincsenek). Ugyanakkor a két asszony aurája azonos méretű. Ugyanilyen a gyermeke aurája is.

A Salamoni Mária jellemzője a könyv – a tudás, a műveltség, a kulturális-történelmi folyamat

gyümölcse. A nátháni Mária a kezében orsót tart fonállal. Ez kétségtelenül a sors fonala, amely végül is éppen rajta fut össze. Ez a Mária képviseli a fejlődés princípiumát – a világ és az ember mély átalakulását, melyet Krisztus áldozati tevékenységei okoznak. Ezt a tényt finoman aláhúzza a „fejlődés alakzata” (amely lényegében mozgás), amit a szalagon a szöveg ábrázol (a szöveget még nem sikerült megmagyaráznunk).

Még nyilvánvalóbban fejezi ki a képen a fejlődés princípiumát a szvasztika hatalmas jele, ráadásul a legmélyebb, ezoterikus, érzékfeletti értelemben, ebben az alakban ábrázolja a rokkát. Mindez azt mutatja: itt titok rejtőzik!

Az ábrázolás imaginatív jellegét aláhúzza az arany alap is, ami általában az ikonokra jellemző; és az orsó: az élet kereke a sors, a karma fonálával.

A következő kép készítője feltehetőleg Bernardino de Conti, de az is lehet, hogy valaki más Leonardo iskolájából. Maga Leonardo da Vinci csak közeledett a két Jézus-gyermek témájához, de nem fogott hozzá az ábrázolásukhoz. Krause-Zimmer művészettörténeti elemzése, mely a könyvében található, meggyőzően mutat rá Conti képének és Leonardo „Sziklás Madonna” (Párizs) c. képének kapcsolatára.

Bernardino de Conti(?) Három gyermek

Conti képén a három gyerek közül a középső – kétségtelenül Keresztelő János, a két másik pedig – a két Jézus-gyermek. A jobb oldali – a nátháni vonalból való. A feje körül három szöveget ábrázolt a művész – a jövő szöges koronáját, a földi szenvedés auráját. A balról lévő gyermek, aki imádkozva hajlik meg a jobb oldali előtt – ez a királyi vonal Jézusa, melyben Zarathusztra Énje áldozta fel magát a kozmikus Énnek, Krisztusnak a megtestesülése érdekében, a Jordán-keresztelőnél. A János-gyermek kifejezően közvetíti ennek a gyermeki lénynek a másik lényébe való átmenetét –

megmutatja neki a Jordánhoz vezető utat. A nátháni Jézus – az emberiség büntelen kozmikus Lelke, megáldja őt erre a hőstetre. A Jordánt a képen egy folyócska szimbolizálja, ami a két gyermek között folyik. A János-gyermek a folyó két partján áll. Éppen ebben állt az ő missziója. A képre tekintve rácsodálkozhatunk, hogy Leonardo köre milyen mélyen ismerte az Isten emberré válásának ezoterikus titkait.

A továbbiakban manierista művészek két képének színes reprodukciójával foglalkozunk. A manierizmus mint művészeti irányzat a nagy reneszánsz ölén keletkezett, amikor a művészekben felébredt a tiszta színekre való törekvés, melyek sokszor a bennük feléledő érzékfeletti élményekből származtak.

Parmigianino: Madonna hosszú sállal (Florence, Pitti galéria)

Parmigianino „Madonna hosszú sállal c. képén (Firenze, Pitti galéria) kétségtelenül a Máté Evangélium Máriáját látjuk. Az ő Jézus-gyermeke 12 éves korában halt meg, azután hogy az Énje a nátháni Jézusba ment át, és akkor az olyan nagy bölcsességről tett tanúbizonyságot, amikor a zsidó tanítóknak az Írást kezdte magyarázni a templomban. Ha figyelmesen megnézzük a képet, észrevehetjük, hogy a Mária térdén fekvő gyermek nem elaludt, hanem meghalt. Olyan, mintha lecsúszna a selyemruhán, kilépve az életből, hiszen az élet forrása, ami őt táplálta, bezárult. A testét halálos sápadtság burkolja. Látszatra, ha nincs is 12 éves, de nem is csecsemőnek néz ki. Madonna tekintete különös, mondhatjuk, hogy gesztusának a monumentalitása, ahogyan eltakarja öltözékével a mellét – mindebben a modorosságnak nyoma sincs (a „manierizmust” gyakran triviálisan értik); ez egy Misztérium, az életnek és ezzel egyidejűleg a szomorúságnak, az életnek köszönhető szomorúságnak a Misztériuma. A Misztériumnak erről a titkáról a kép háttérében egy bölcs olvas a tekercsről. Sokatmondó az oszlop erős alappal és oszlopfő nélkül: a salamoni Jézus születésével az építmény még nincs befejezve; az oszlopfő – a nátháni Jézus.

Rosso Fiorentino „Szent család” (Los Angeles, County Museum of Art)

Rosso Fiorentino képe, „A szent család” (Los Angeles, County Museum) a két Jézus gyermek titkának bemutatásában a legnyíltabb. A próféta-anyó (ősi Szibilla?) – az ősi Misztériumok mély bölcsessége – a nátháni Máriának feltárja a magaszos titkot: az anyó által elhúzott lepel mögött egy tizenkét éves halott fiú fekszik, akinek lényé az ő gyermekével egyesült. A két gyermek szellemben való egységét a két angyali lény fejezi ki, akik közül az egyik elbúcsúzik (még hozzá örömmel) a lent maradó testtől, a másik pedig tele van a világtragédiával, a Misztériumdráma, a Golgota előre látásával.

Raffaello: Madonna Terranuova

Raffaello képén ismét azt a Madonnát látjuk, akiről Lukács Evangéliumában szó van. Tőle balra Keresztelő János-gyermek van ábrázolva. Az ő lelke odaadóan és imádsággal a nátháni Jézus-gyermek felé fordul. És az ifjú elfogadja az imádatát, ami aztán odaadó szolgálattá válik. De ki az a kisgyermek, aki a jobb oldalon található? Mint az ismeretlen mester képén is, a tekintete Madonnára irányul, és ez a tekintet az öntudat meggyőződésével van tele, autonóm, önálló, és Madonna a kezének gesztusával mintegy átvezeti őt a térdén ülő gyermekre. Mindhárom gyermek feje egyforma aurával van körbevéve (a középső gyermek aurája az ábrázolás minősége miatt rosszul látható)

Borgognone: A tizenkét éves Jézus a templomban prédikál

Az erre a témára megfestett képek valódi sokaságából még három példát mutatunk, három képrészletet. Az elsőt egy olyan képről vettük, pontosabban egy kép másolatáról, amely Defendente Ferrari ecsetjéből származik (XVI. sz. eleje; az eredeti Milánóban magángyűjteményben van). A másik képrészlet egy bizánci ikonból való (annak késői korából), ami Milosz szigetén, Plaká templomában található. A harmadik képrészlet – Keresztelő János templomának freskójából való, mely amely a sváb Haisterkirch városkában található. Mind a négy képen két fiúgyermeket látunk, akiknek titokzatos kapcsolatát különböző festészeti technika jeleníti meg.

Defendente Ferrari: Disputa a templomban, 1526.

*Bizánci ikon (késői korból), amely Milosz szigetén Plaká templomában található
Freskórészlet Keresztelő János templomából, amely a sváb Haisterkirch városkában található*

Befejezésül forduljunk Ghirlandaio „Királyok imádata” c. képéhez. A művész itt három gyermeket ábrázolt, és külön Keresztelő Jánost, már felnőtt emberként. A kép egyesíti a királyokat és pásztorokat, és a két Jézus-gyermek titkának hármasságát mutatja meg. Valóban, hiszen a názáreti Jézus, aki harminc éves korában a Jordán folyóhoz ment, végül is se nem a nátháni, se nem a salamoni Jézus volt, hanem az az egyedülálló Ember, aki magában egyesítette a földi ember legérettebb Énjét az emberiség legbűntelenebb lelkével, az az Ember, aki a megtestesült Istenné vált.

Ahogy Conti képén, úgy Ghirlandaio képén is a salamoni Jézus a nátháni Jézus előtt hódolattal meghajlik. A további útja a vele és Krisztussal való egyesüléshez vezet a Jordán folyónál, mely Keresztelő János közvetítésével történik meg. Ilyen bonyolult látásmóddal fejt ki Ghirlandaio János témáját, amit már Conti képén is átéltünk, és a két Jézus-gyermek témáját.

Ghirlandaio: Királyok imádása. Firenze

Lk 8,20-21 Ezekkel a szavakkal Krisztus az ő érkezésével beköszöntő új idők karakterét húzza alá, amikor a vérségi kapcsolatok, a vér szerinti szeretetet helyébe a szellemi kapcsolatot lépnek, az emberek szellemi testvérisége, szeretet nemcsak a közeli, hanem a távoli iránt is, ami az egész emberiség egységének megértésén alapszik, annak megértésén, hogy egyéni megváltás nem lehet, hogy egyesek felemelkedése mindig mások áldozatának árán történik Krisztus szavait sohasem szabad triviálisan venni.

Lk 9,27 Az ókor Misztériumhelyein a legmagasabb beavatási aktus abból állt, hogy a tanuló 3 napra mély, letargikus álomba merült, mely alatt az idő alatt a tanuló „énje” és asztrálteste tapasztalatban ismert meg mindent, amire korábban, sok évig a Hierophant tanította. Éppen ilyen tapasztalatokról van szó Jónás könyvében (2,1). Salamon és Sába királynője – egy olyan beavatás képviselői, ami az ember részvétele nélkül zajlik, amikor transz állapotban kap kinyilatkoztatást, amivel az atlantiszi korban minden ember rendelkezett.

Krisztus a tanítványoknak azt mondja, hogy sem a Jónás szerinti (háromnapos alvás), sem a Salamon szerinti (kinyilatkoztatás) beavatás nem adják meg az Isteni Birodalom látását egy inkarnáción belül, csak a következőben. Számukra egy új beavatás lehetősége nyílik meg, mellyel át még a halál bekövetkezése előtt megláthatják a Mennyei Birodalmat. (GA114, 1909. 09. 26.)

Lk 9, 28-36 Az Újszövetség, sok más mellett, engedtesse meg így kifejezni, a beavatás új tudományának a tankönyve. Ebből az okból kifolyólag ennek a tudománynak az összes ősi bölcsességét tartalmazza, de másképp van bemutatva, azoknak a gyökeres változásoknak figyelembevételével, melyeket a Krisztus-jelenség a világ és az ember minden fejlődésében előidéz. Ezzel kapcsolatban a Megdicsőülés jelene a Tábor-hegyen Krisztust azokhoz az elemekhez való viszonyában mutatja meg, amelyekről az alkímia ősi tudománya beszél nekünk.

A modern fizika anyagról beszél. De az anyag a valóságban egy hatalmas illúzió. A valóság a természet szellemeinek hatalmas összessége, melyeket magas Hierarchiák (hoztak létre és) vezetnek. A (kemény) Föld teljes egészében szellem és szellem. Ugyanezt mondható el a vízről, a levegőről, a hőről. (GA158, 1912. 11. 09.)

Mindenhol, ahol a világban víz van, az Istenek lemondása van jelen, az általuk hozott áldozatról való lemondás. Mindenhol, ahol levegő van, a Bölcsességszellemek tevékenysége rejlik. A felhők képződése... ez a gáz-vízszertű átmenete vízszertűbe a légkörünkben, azon Lények tevékenységének az eredménye, akik a Kerubok Hierarchiájához tartoznak. A mennydörgésben és a villámlásban a tisztánlátó a ... Szeráfok tevékenységét érzékeli. Mindenütt, ahol meleg (tűz) van, a Trónok áldozatával van dolgunk, amit a Keruboknak hoznak. (GA132, 1911. 09. 21., 09. 14., 10. 31., 11. 07.) Ahogyan akkor, amikor az emberi arc, emberi kinézet formáját nézzük, a szellem és a lélek átélése zajlik bennünk, ugyanígy élhetjük át, hogy mindenütt, ahol tűz van, mögötte egy tevékeny akarat található ...A saját tevékeny akaratunkkal a tűzzel kapcsolatosnak érezzük magunkat... Felismerhetjük: hiszen én ott vagyok, a tűz belsejében, mivel ez egy tevékeny akarat, amelyik ugyanúgy hozzám tartozik, mint például az ujjam.

A levegőt a saját lényünkben akkor tapasztaljuk, amikor azt bátorságként éljük meg. Mindenütt, ahol szél keletkezik... a saját lelkünket bátorságnak érezzük... A víz – az érzet külső megjelenése. Ahol érzet van, ott belül ugyanaz hat, mint ami külsőleg vízként mutatkozik... A föld pedig kemény – ugyanaz, mint a gondolat. A gondolatokban megfagy az élet. (GA316, 1924. 01. 06.)

Így az elemek alkímiai fogalma magába foglalja a hierarchiák szellemi lényeit, az elementáris szellemeket (gnómok, undinék, szilfek és szalamanderek), a lelki és szellemi folyamatokat az emberben és az anyagokat a természetben, hiszen mindez szoros kapcsolatban áll, melyet ha szétszakítunk, akkor elveszítjük úgy a szellem, mint az anyag megismerésének lehetőségét is.

Négy alkímiai elem van. Ezek közül „földnek” nevezünk mindent, ami kemény, „víznek” – mindent, ami folyékony (még a higanyt is), „levegőnek” – a gázokat és a levegőfélét, „hőnek” – mindent, ami meleg, „szubsztanciális hő”. (GA105 1908. 08. 07.) Minden elemet a neki megfelelő éterfajta hatja át. Ezek összessége alkotja a Föld éteri testét. Ez a test négy éterből áll, vagy az elementáris szellemek négy fajtájából. Ezeknek a természeti szellemeknek az élő kölcsönhatásából áll a Föld éterteste... ez nem egy egység, hanem – sokféleség. (GA136, 1912. 03. 19.) Az egyik éterfajta, a „hangéter” rendezi el az anyagi létet mérték és szám szerint. (GA122, 1910. 03. 19.) A legfinomabb éter képezi az életet. Ez a „prána” vagy életéter. (GA93a, 1909. 09. 03.) Az ember ezekhez a napfonat közvetítésével kapcsolódik.

Az ősi görögök egész metafizikája, amire a nevelés teljes folyamata is épült, a természet éppen ilyen elmélyült ismeretét adta. Semmilyen mértékben sem volt naiv. Utódja a középkori alkímia volt, amely ugyanakkor idővel lehanyaglott, az emberek kezdték azt nem érteni. Az igazi alkímista tudta, hogy a vízben az Angyalok fejezik ki testiségüket, a levegőben – az Arkangyalok, a hőben – az Archék vagy Személyiségsszellemek. És mivel az ember tartalmazza a négy elemet, a földet, a vizet, stb. így a megnevezett szellemi lények betöltik őt, a fizikai testébe belépnek, s kilépnek belőle. (GA105, 1908. 08. 07.) És éppen a hierarchikus lényekhez való kapcsolatot keresve ismerte meg az alkímista az anyagok átalakításának titkát. A laboratóriuma oltár volt számára, melyhez úgy közeledett, hogy mindentől elhatárolódott, ami mulandó, egoisztikus, vágyott.

Mindezt figyelembe véve, most már meg tudjuk érteni, ahogyan Rudolf Steiner a Megdicsőülés jelenetét kommentálja. Ha a beavatottnak a Jakab nevet adom, akkor ez a víz érzéki alakját jeleníti meg számomra (héber Jam). Jakab – az, aki különösen a víz okkult ereje felett uralkodik... A Tábor-hegyen: Jakab a vizet jelenti, Péter-Jabasha a földet (héber Jabasha), János a levegőt (Ruah). János azt jelenti, aki a felsőbb Énhez jött. Jézus az, aki a tűz (Nur) okkult erőin uralkodik. (GA94, 1906. 08. 05. lásd még Lk 12,49) A megvilágosodás folyamatában sok ezoterikus tényt tárnak fel az orosz ikonok. A rajtuk ábrázolt geometrikus alakok nem szimbólumok, hanem az istennel kapcsolatban álló ember szellemi lényének tisztánlátásból eredő formái. A „Megdicsőülés” jelenetében a három apostol úgy van ábrázolva, hogy egy a fizikai test princípiumát fejezi ki, vagy másképpen szólva az érzőlélekét, a másik – az étertestét vagy az értőlélekét, a harmadik – az asztrálestét, vagy a tudati lélekét. Végül meg lehet bennük látni a test, lélek, szellem kifejezését is. Éppen ezért az egyikük teljes tudattalanságba süllyed, a másik a végbemenő dolgokat próbálja felismerni, de csak a harmadiknak sikerül ezt megtenni: „A szellem éber, de a test erőtlen”.

Lk 9,44-45 „Most eljött az idő, hogy az Emberfiának az emberek kezébe kell kerülni”. Ez azt jelenti, hogy az emberek által a földi életükben kifejlesztendő emberi „én”-nek beléjük kell áramlani, fel kell azt ismerniük a legmagasabb alakjában, Krisztusban. (GA114, 1909. 09. 26.)

Lk 14,12-14 Rudolf Steiner így jellemzi ez emberi szeretetet: mindaz, amit szeretetből teszünk, azzal adósságot fizetünk meg (az előző élet adósságát, karmikus kötelezettségeket). Ha ezt okkult módon vizsgáljuk meg, láthatjuk, hogy minden, ami szeretetből megy végbe, semmiféle jutalmat nem hoz, hanem a már megkapott jónak a törlesztése. Az egyedüli cselekedetek, amelyek után semmit sem kapunk a jövőben – ezek azok, amelyeket becsületes, valódi szeretetből kiindulva hajtunk végre. Megrémülhetünk az ilyen igazságtól. Szerencsére erről az emberek a felső tudatukban semmit sem tudnak. De a tudatalattijában ezt mindenki tudja. Ezért cselekszi annyira kelleetlenül a szeretetből fakadó tetteit ... Ugyanakkor az okkultizmusból erős impulzusokat meríthetünk a szeretetből kiinduló cselekedetekhez.

Az egoizmusunk semmit sem kap a szeretetből fakadó cselekedetekből. De a világ annál inkább. Az okkultizmus ezt mondja: a szeretet a világ számára ugyanaz, mint a Nap a külső élet számára.

Egyetlen lélek sem tudna virágozni, ha a szeretet eltűnne a világból. A szeretet a világ morális Napja... Az egyetlen bölcsesség: a szeretet növekedését elősegíteni a Földön. De nem kell hirdetnünk a szeretetet. A szeretetnek a világba az által kell eljönnie, hogy a valóban szellemi dolgok ismeretét terjesztjük. A szellemtudománynak és a valódi szeretetből kiinduló tetteknek egygyé kell válniuk...Érzéki szeretet nélkül a világban nem lenne érzékiség, szellemi szeretet nélkül a fejlődésben nem ébredne fel a szellem. (GA143, 1912. 12. 17.)

Képzelnének maguk elé két poharat, amelyből az egyik üres, a másik félig telt. Aztán képzeljék el, hogy a félig telt pohár tartalmát átöntik az üresbe, de ettől az első még teltebbé válik... A szeretet folyamatát valami hasonlónak kell elképzelnünk... A lélek nem ürül ki, hanem annál teltebbé válik, minél többet átad. (GA150, 1913. 05. 05.) Itt a Földön annak a képessége, hogy szeretetre tudunk ébredni az emberek iránt, meg tudjuk érteni az embereket, abból fakad, hogy a halál és az újabb születés között képesek voltunk a felsőbb Hierarchiák lényeivel együtt élni... Az Istenek között, a földi létet megelőzően megkaptuk azt az ajándékot, hogy beelássunk a másik emberbe, észrevegyük, hogyan érez, hogyan gondolkodik, hogy belső részvétellel értsük meg őt. (GA219, 1922. 12. 15.). És ezért: „...Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.”

Ugyanitt szó van még az úgynevezett közvetett egoizmusról – az érzőlélek tulajdonságáról. Ez a lélek nem tud egoizmus nélkül létezni, és számára a kilépés csak abból áll, hogy az egyenes helyett egyre inkább közvetett módon cselekedjen, vagyis önmagát mások szolgálatán keresztül szolgálja. Ekkor az asztráltest megtisztul, és az érzőlélek értőlélekké alakul, ahol számára meg tud jelenni a Szellemén – a Szent Szellem (l. Rudolf Steiner: A szabadság filozófiája, 9. fejezet)

Lk 16,5-9

A gazdatiszt jót tesz az embereknek, akiknek korábban rosszat tett, magas árat szabva az áruért. Igaztalan mammont fogadott be a gazdája házába. Érthetjük ezt a példabeszédet úgy, hogy a gazdát, ezt a gazdag embert az Isteni Világ Irányítójához hasonlítjuk, a sáfárt pedig – ahhoz, aki a Világ irányítójának parancsára az ősi világ fölé helyeztetett, ahol a kapcsolatokat a törvénynek kellett szabályoznia. A sáfár igaztalanává válik, ami a törvényre is vonatkozik. Kezdetben ő jó volt, de fokozatosan igazságtalanná vált. Rendekre osztott és jogszabályokat hozott. A törvényre a farizeusok és írástudók ügyeltek. A példabeszéd a farizeusokra vonatkozik, ők a sáfárok, akik a törvény alapján irányítanak. A gazda aztán elszámoltatja a sáfárt, hogy az jogtalanul járt el, magas árat szabva, habár azt hitte, hogy ilyen módon jól szolgálja a gazdát.

Minden megváltozik abban a pillanatban, amikor Krisztus eljön. Innentől az emberek iránt szeretet szükséges, sok mindent le kell írni abból, amit az igazságtalanná váló törvények következtében az emberekre terheltek. Ezért az Evangélium kiemeli az ilyen írástudókat és farizeusokat, akik mereven, ortodox módon továbbra is „Isten gyermekeinek” nevezik magukat. Ezek lényegében azok, akiket Krisztus Jézus megítélt, akikkel nem akarja, hogy dolga legyen. Mivel ők továbbra is mereven a törvényhez ragaszkodnak, ők a „fény gyermekei” (világosság fiai). Ez egy technikai kifejezés Isten szolgálaira, akiket később a szöveg a hamis sáfárhoz hasonlít. Mások, akik az emberekkel élnek, és az emberi gyarlóságokkal kénytelenek együtt élni – ezek lényegében a világ gyermekei. Ők nem ragaszkodnak a merevséghez, a törvény szó szerinti betartásához, hanem gyengítik azt, mivel többé nem szabad igazságtalanul irányítani. Korábban igazságtalanok voltak, de mivel együtt kellett az étellel élniük, megváltoztak. Ezért a világ gyermekei okosabbak a fény gyermekeinél. (GA 96, 1907. 04. 27.)

"Különösen földi barátok” – ezek az értő gondolkodás és a földi tapasztalat, melyekre az embernek a felsőbb világokba vezető úton különösen szükségük van. Ezekre a „barátokra” az értelem

segítségével tesz szert – ez az a „gazdagság”, amit az Isten öléből való kiesés áraként kaptunk. Sokat ad nekünk az értelem, de lehetőségeiben és időben is korlátozott és időben, és egyszer majd „kimerül”.

Lk 18,19 „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, egyedül csak az Isten.”. Itt arra kell gondolnunk, hogy Krisztus ezeket a szavakat az ő emberi alakjában mondja, amiben most van. Ő ezt az emberi mivoltában mondja, míg Logoszként – nem megtestesülve – mást kellett volna mondania. (GA 266-I, 539.oldal)

Platón még érezte annak visszhangját, hogy az ember elhagyta a jót, hogy a jó mélyen az Isten ölébe húzódott vissza, és ott nyugszik megkötött állapotban. Azt mondja: Isten – jó; Krisztus Jézus szintén arról beszél, hogy a jó visszahúzódott az emberektől. Azt mondja: „Senki sem jó, egyedül csak az Isten!” (GA 266-III, 112.oldal)

Lk 18,19 Ezt a verset ezzel a másik verssel együtt kell vizsgálnunk: „Legyetek azért tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes!” (Mt 5,48). Ha megfigyeljük az emberek törekvését a jóra, amire őket persze Krisztus vezet, meg kell értenünk, hogy az a vélemény, mintha valaki már elérte volna a jót, csak kárt okoz. A jó olyan, amire az ember törekedhet, maga előtt tartva a jó elérhetetlen ösképét. Ilyen ösképet mutat Krisztus is. Törekedj, ember, a tökéletességre, amilyen az isteni Atya, és ne mondd magadnak, hogy jó tudsz lenni. Hiszen a „jó” a jók összességét jelenti, amilyen az Egyisten. Ily módon, gyakorlati tanításról van szó, hogyan kell a jót létrehozni. Krisztus azt akarja, hogy ne Őt, hanem a világ ős-alapját nevezzék jónak, vagyis az Istent, aki az Atya, Fiú és Szent Szellem egysége, és ne azt az Istent, aki a Földön Krisztusként van jelen. (GA343, 534-535.o.)

Lk 22,12 Az Utolsó Vacsora színhelye a beavatások háza. (GA 97, 1907. 03. 02.)

Lk 22,20 A Grál szent jáspiskelyhét, melyből Krisztus ivott, mikor a kenyeret megtörte, a szent kelyhet, melybe Arimátiai József a Jézus sebeiből folyó vért felfogta, mely tehát a golgotai titkot rejtette magában, angyalok vették gondjaikba addig, míg a Titurel felépítette Grál-várba, az erre előkészített emberekhez azt újra leszállani engedhetik.

Szellemi lények rejtették el azokat a kozmikus képeket, melyekben a Golgota titkai éltek. Nem árasztották le a képtartalmat az emberi lelkekbe, mert az nem volt lehetséges, de leárasztották az érzésbeli tartalmakat, amikor annak ideje elérkezett. Csak indíték, de éppen a legerősebb indíték lehet a régi megismerés érzésbeli tartalmának ez a beoltása az emberi lélekbe, indíték arra, hogy a mi korunkban, Mihály arkangyal működésének fényében a tudati lélekből a Golgotai Misztérium új, teljes megértése fejlődjön ki.(GA26, 159-161 tézisek)

Ő maga nem jön el hozzánk, nekünk magunknak kell a lelkünkben megérezni a vonzást a Szent Grálhoz, a belső szentélyhez, az emberi lélekben megtalálható Isteni élet-szikrához. Ha a lélek a felfelé, az Istenhez vezető úton van, akkor Isten lejön hozzá. Ez a Grál titka – az Isten lejövetele, aki akkor jön le, amikor az ember már fejlődésében eljutott az Istenihez. Ezt adja nekünk Jézus János-keresztelője, a Szent Grál gondolati alakja galamb képében jelenik meg. (GA54, 1906. 03. 29.)

A Szent Grál titka rejti azt, ami a Golgotai Misztériumból a Föld aurájába áradt. Ami korábban nem áradt bele a Föld aurájába, és ami most a Szent Grál titkaként beleáradt – ez mindaddig elzárva marad, amíg az ember nem kérdez. Az embernek kérdeznie kell, és a kérdései azt jelentik, hogy őbenne egy valódi szükséglet támadt a lelkébe behelyezett feltárására. A Golgotai Misztérium előtt ez nem volt az emberi lélekben, hiszen akkor még Krisztus nem volt benne a földi aurában. (GA148, 1914. 01. 06.)

Képzeljük el az emberi lelkek összességét, akik minden égtáj felől gyülekezve egybeáradnak – az egész Föld emberiségét, aki valamilyen módon egy nagy templomban egyesülnek, amit nem gótikus, de valami hasonló stílusban kell elképzelnünk. A középkorban ilyen elképzeléseket kapcsoltak a Bibliához. És ha elképzelnünk 72 tanítványt – itt nem fizikai történésre kell gondolni, hanem szellemire, amivel abban az időben minden fizikait áthatottak – ha elképzelnünk az akkori idők szellemével összhangban, hogy a 72 tanítvány szétmegy minden irányba, és a lelkekbe Krisztus Misztériumába áramló szellemet plántálnak, aminek... akkor mindenben, ami azoktól visszaáramlik, akiknek a lelkébe a tanítványok Krisztus szellemét vitték bele, azokban a sugarakban, ami a világ minden részéről érkezik, akkor megkapjuk azt, amit a középkori ember mindent átölelő, univerzális értelemben elképzelt, amikor a titokhoz törekedett. ... Képzelnünk el ezt a 72 oszlopot...tőlük indulnak a sugarak, melyek az egész emberiségből Krisztus titkához törekednek. Vegyük körül mindezt falakkal, melynek kör az alaprajza... és akkor meglesz a templom, amely bizonyos módon az egész emberiséget magába foglalja. A főbb égtájakat összekötő vonalak kereszt formában keresztelik egymást, és ez adja a templom legszentebb pontját – a kör középpontját. A középkorban vázlatosan így képzeltek el a Grál templomát. (GA194, 1919. 12. 13.)

A rejtett tudás behatol az új idők emberének képzetvilágába, kezdetben ugyan nagyon észrevétlenül. Teljesen érthető, hogy az értés erői egészen a mai napig ezt a tudást elvetik. Ugyanakkor annak, aminek meg kell történnie, az meg is történik, az ilyen ismerettől való elzárkózás ellenére. A titkos tudást, ami megragadja az emberiséget, és egyre jobban megragadja, az ismert szimbólumról, Szent Grál-tudásnak nevezzük. Aki képes megérteni ezt a szimbólumot a mélyebb jelentősége szerint, ahogyan a legendák elmondják, az rájön, hogy az mély gondolatisággal az új beavatás lényegét szimbolizálja, amely Krisztus titka körül összpontosul. Ezért az új idők beavatását Grál-beavatásnak is nevezhetjük. (GA13, A világ és az ember fejlődésének jelene és jövője)

Lk 22,30 Az ember a mikrokozmosz. A hatalmas Világegyetem törvényei hatnak a fizikai és szellemi fejlődésében. Ezért az emberiség belső lényét tekintve 12 tagú, ahogyan az állócsillagok szférája is 12 tagú. Ez az igazság különösen nyilvánvaló módon fejeződik ki Mária Elszenderülése ikonjain, ahol a 12 apostol 12 angyali aurában jelenik meg, mint a zodiákus körének küldöttei.

Lk 22,48 Rudolf Steiner az egyik előadásában azt mondja, hogy Krisztus Énjét az apostolok annyira magukba fogadták, hogy rajtuk keresztül is működött, és nehéz volt felismerni, hol hat maga Krisztus, és hol a tanítványok. Júdás az apostolok között lévén hibátlanul tudta, mikor lép fel maga Krisztus; ezért van szó a jelről, aminek az árulást kellett kísérnie.

Lk 23,18-23 Az embereknek a földi fejlődésből az „ember” szót törölniük kellett volna, ha a Krisztus-eseményt törölni akarták volna.

És a tömegből, amelyik Pilátus előtt ezt kiabálta: feszítsd meg őt! - lényegében teljes képtelenség hangzott, ha meggondoljuk: nem akarunk többé emberek lenni, el akarjuk azt lökni, ami nekünk mint embereknek értelmet ad. (GA55, 1914. 08. 12.)

Lk 23,34 Hatalmas bünt vett magára az, aki Krisztust megölte. Itt egybeesik a leghatalmasabb gyógyítás és a legmélyebb bűn... Itt egy hatalmas titok... „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” - ezeknek a szavaknak a helyes értelme válasz adhat erre a rejtélyes kérdésre: miért szolgálta ez a hallatlan gyilkosság az emberiség üdvét? (GA175, 1917. 04. 03.)

Lk 23,39-43 Az a lator, aki a Golgotán balról van, nem érti, hogy Krisztus nem földi lény: „Én fentről való vagyok, ti pedig lentről”. A jobb oldalon lévő lator megéreztette, hogy Krisztus egy

másik birodalomhoz tartozik, ahol egészen más ítélőerő érvényes, mint a Földön.

A földi ítélet, az emberi ítélet, magától értetődően ezt kell, hogy mondja: a karma szempontjából úgy a bal oldali, mint a jobb oldali latornak ki kell egyenlítenie a bűnét. De az égi ítélet számára minden másképp van.

Különbséget kell tenni a bűn következményeiben önmagunk számára, és a bűn következményeiben a világfejlődés számára.

Sok esetben teljesen objektív ténnyel találkozunk. Ma találkozhatok egy emberrel, és ha magasabb kegyelemből megtudok valamit az ő karmájáról, akkor lehetséges, hogy észreveszem, hogy az őt érő szerencsétlenség, a sorscsapás a karmájában van, és egy múltbeli kötelezettség betakarására szükséges. De ha ezzel kapcsolatban átlépek az ő elmúlt inkarnációira, és keresem, hogy mit tett, akkor nem találok meg az Akasha-krónikába bejegyezve ezt a tényt. Miért van ez így?

Ez azért így történik, mivel Krisztus gyakorlatilag magára vette az objektív bünt ... a maga Birodalmába vitte, és ő hordja tovább... Látnunk kell a különbséget: a karmikus igazság megmarad, de a szellemi világban a bűn hatását, magát a bünt Krisztus magára veszi és ő viszi tovább.

Krisztus egy más rendű lényként képes, hogy a kötelezettségeinket, a bűneinket kioltsa a világban, magára vegye azokat.

A bal oldali latornak ezt mondja: az általad elkövetett dolog hatni fog továbbra is úgy a fizikai, mint a szellemi világban. De a jobb oldali latornak ezt mondja: „Ma velem leszel az Égi Birodalomban.” Ez azt jelenti, hogy a karmád következtében majd megteszed azt, ami számodra a tetted következménye. De a világ számára a tetted következménye – ha triviálisan akarom kifejezni magam – az Én dolgom! – ezt mondja Krisztus.

Nem legenda, hogy Krisztus a halála után leszállt a holtakhoz. Tettével magára vette a lelkek múltbeli vétkeit és bűneit. Ezért hiba lenne az Akasha-krónikában a Golgotai Misztérium előtti földi fejlődési időszakot tanulmányozni, ha nem vagyunk áthatva Krisztussal. Az ember ebben az esetben az Akasha-krónikában mindenütt tévedésbe esne. (GA155, 1914. 07. 15.)

Lk 23,50-53 Arimátiai József a Megváltó sebeiből folyó vért abba a kehelybe gyűjtötte össze, amit az Utolsó Vacsorán használtak. Emiatt Jeruzsálemben üldözték, és kénytelen volt elmenekülni. Ott telepedett le, ahol Skócia van ma, és a Szent Grál első őrzőjévé vált, majd ezzel együtt – az ezoterikus Kereszténység képviselőjévé.

Lk 24,41-43 Hogy megértsük ezt a helyet, ismét ébresszük fel a régiek elképzelését a táplálkozásról. Ma táplálkozás alatt azt értjük, hogy fizikai anyagot veszünk magunkhoz. Amikor Lukács írta az Evangéliumot, akkor még hatott az ősi bölcsesség, az emberek tudták, hogy az ember a testét építve az éteri világ erőit használja, tudták, hogy amit az éteri világból befogadtak, az ételnek látszik, amikor az étertestet látják. Ilyen esetben azt is látják, ami a táplálkozás megfelelője az éteri világban. Lukács evangélista éppen ezt az éteri testben zajló folyamatot írja le. (GA344, 227.o.)

Lk 24,43 Itt nem egy szokásos táplálékbevitel történik, hanem a táplálék felbontása közvetlenül az étertest által, Krisztus erőinek segítségével, a fizikai test közreműködése nélkül. (GA130, 1912. 01. 09.)

Fordította: Rákócs Éva

http://bdn-steiner.ru/modules.php?name=Holy_writ&go=page&pid=1401